

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 12C/24/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3818203723
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 01. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Róbert Matulák
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2019:3818203723.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudcom JUDr. Róbertom Matulákom v právnej veci žalobcu: M. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. č. XX, t.č. bytom O., I. C. XX/X, proti žalovanej: A. republika, v zastúpení M. spravodlivosti A. republiky, so sídlom J. námestie XX, K., o náhradu škody, takto

rozhodol:

I. Žalobu zamieťa.

II. Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Žalobou podanou na tunajší súd dňa 15.8.2018, v priebehu konania upravenou (č.l. 23), žalobca žiadal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 500.000 eur titulom škody, spôsobenej mu orgánom štátnej moci. Návrh zdôvodnil tým, že dňa 2.1.2018 bola na Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „MSSR“) doručená jeho žiadosť o náhradu škody podľa článku 46 ods. 3 Ústavy SR, v znení zákona č. 514/2003 Z.z., ktorou si uplatnil voči Slovenskej republike nárok na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu. Dňa 18.6.2018 vydalo MSSR rozhodnutie, ktorým podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. jeho žiadosť zamietlo s nedostatočným a tendenčným odôvodnením. Pretože je presvedčený o oprávnenosti jeho nároku podáva túto žalobu v zmysle článku 46 ods. 3 Ústavy SR, v znení zákona č. 514/2003 Z.z.. Návrh zdôvodnil tým, že rozsudok Okresného súdu Prievidza (ďalej aj len „OS Prievidza“) sp.zn. 2T/200/2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej aj len „KSTN“) bol dňa 27.7.2017 zrušený rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NSSR“) sp.zn. 5Tdo/32/2017. Dňa 30.6.2017 vykonal celý trest, uložený mu rozsudkom sp.zn. 2T/200/2013. Rozsudok NSSR bol vyhlásený 27 dní po vykonaní nezákonného rozsudku sp.zn. 2T/200/2013. V konaní sa ďalej nepokračovalo, pretože obžaloba a rozsudok boli vykonané a posúdené zjavne nezákonným spôsobom. Pokiaľ ministerstvo argumentuje, že bol oslobodený spod obžaloby v konaní sp.zn. 2T/118/2017, bola tak naplnená negatívna podmienka v zmysle § 8 ods. 6 písm. g/ zákona č. 514/2003 Z.z., tak argumentuje rozsudkom z úplne iného, nového konania, kde bola nová obžaloba s inou skutkovou podstatou ako aj ostatné právne náležitosti, takže konanie sp.zn. 2T/118/2017 bolo konanie samostatné a nemalo vplyv na konanie sp.zn. 2T/200/2013 a teda nemožno ho brať do úvahy pri posudzovaní nároku na náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z.. Z vyššie uvedeného dôvodu považuje argumentáciu MSSR za tendenčnú a zjavne účelovú. Je toho názoru, že zo strany MSSR ide o porušenie článku 6 Dohovoru Európskej komisie pre ľudské práva, keďže zjavne ignoruje zákonné skutočnosti a snaží sa bagatelizovať nezákonné rozhodnutie orgánu štátnej moci, t.j. Okresného súdu Prievidza, v konaní sp.zn. 2T/200/2013. Je pravdou, že po tak dlhom čase sa možný ušlý zisk ťažko dokazuje, pretože sa uvedená spolupráca ešte len rozbiehala a v súčasnosti už majiteľ uvedenej rakúskej agentúry s ním nekomunikuje kvôli vykonanému trestu, pretože je toho názoru, že musel spáchať závažnejší trestný čin

vzhľadom na tak prísny trest. V súčasnosti jeho agentúra dosahuje 4-násobný obrat oproti roku 2014, keď bol vzatý do výkonu trestu a začal spolupracou s viacerými krajinami EÚ v rámci poskytovania starostlivosti, keďže po jeho uväznení stratil dôveru v SK. Ministerstvo sa tiež nevyjadruje k nemajetkovej ujme. Jeho výkon trestu viedol po jeho prepustení k úplnému rozpadu vzťahov. Aj keď ho vtedajšia družka Q. vo výkone trestu podporovala aj s jeho dcérami a pravidelne navštevovali, po jeho prepustení sa ukázala nezvratná neschopnosť spolu žiť a vzťah sa im po 9-tich rokoch rozpadol.

2. Žalovaný vo svojom prvom, elektronickom podaní vo veci samej, zo dňa 4.10.2018, žiadal žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietnuť. Uviedol, že žalobca svoj domnelý nárok na zaplatenie sumy 500.000 eur odôvodňuje s poukazom na ustanovenie zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene zákonov v znení neskorších predpisov, na tom skutkovom základe, že mal vykonať trest odňatia slobody na základe rozhodnutia, ktoré bolo neskôr zrušené, t.j. na základe nezákonného rozhodnutia o treste. Tento výkon trestu mal v majetkovej sfére žalobcu údajne vyvolať vznik ušlého zisku a taktiež mal vyvolať na strane žalobcu vznik nemajetkovej ujmy. Žalobca výšku ušlého zisku ako ani nemajetkovej ujmy v žalobnom návrhu bližšie nešpecifikuje. Obmedzil sa iba na uvedenie celkovej sumy, ktorú od žalovanej požaduje. Žalobu považujú v prvom rade za procesne imperfektnú, keďže táto podľa názoru žalovanej nespĺňa všetky náležitosti žaloby podľa § 132 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Žalobca totiž namiesto úplného a zrozumiteľného uvedenia rozhodujúcich skutočností a riadneho zdôvodnenia ním uplatneného nároku iba marginálne naznačuje právny dôvod svojho nároku, pričom ďalej sa venuje len kritike spôsobu vyhodnotenia jeho žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhrady škody zo strany MSSR. Odhliadnuc od uvedeného, žalovaná nárok žalobcu považuje z materiálneho hľadiska za nedôvodný v celom rozsahu, keďže v danom prípade žalobca nepreukázal kumulatívne naplnenie zákonom ustanovených predpokladov pre možnosť vzniku takéhoto nároku. Pre úspešné naplnenie nároku na náhradu spôsobenej škody sa v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. vyžaduje kumulatívne splnenie nasledujúcich predpokladov: 1. existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, ktoré možno považovať za „škodnú udalosť“ a ktoré predstavujú takzvaný právny titul nároku na náhradu škody, 2. vznik škody, 3. existencia príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a škodou. V prípade, ak nie je naplnený čo i len jeden z vyššie uvedených predpokladov, zodpovednostný vzťah medzi štátom a subjektom, dožadujúcim sa náhrady škody, nevzniká. Právnym prostriedkom na uplatnenie nároku na náhradu škody je v zmysle ustanovenia § 15 citovaného zákona žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Výsledkom predbežného prerokovania nároku môže byť, že štátny orgán príslušný na toto predbežné prerokovanie, na základe posúdenia žiadateľom uplatneného nároku dospeje k záveru o dôvodnosti tohto nároku a požadovanú náhradu škody žiadateľovi vyplatí. V opačnom prípade, ak príslušný orgán žiadosti nevyhoví, má žiadateľ právo obrátiť sa prostredníctvom žaloby so svojím nárokom na súd. Súdne konanie, v ktorom sa rozhoduje o takto uplatnenom nároku, je typickým sporovým konaním o splnenie povinnosti. Ako typické sporové konanie sa toto konanie riadi aj zásadou kontradiktórnosti, čo znamená, že strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a tieto tvrdenia náležite preukázať. V opačnom prípade nemôžu byť v spore úspešné. V prípade konania o náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci je teda žalobca povinný skutkovo odôvodniť uplatnený nárok a tento aj náležitým spôsobom bezpečne preukázať. Žalobca za právny titul ním uplatneného nároku označuje rozsudok OS Prievidza zo dňa 13.1.2014 sp.zn. 2T/200/2013 v spojení s uznesením KSTN zo dňa 30.4.2014 sp.zn. 23To/39/2014, ktoré rozhodnutia boli zrušené rozsudkom NSSR zo dňa 27.7.2017 sp.zn. 5Tdo/32/2017. Žalobca žiadnym spôsobom nešpecifikuje ním citované rozhodnutia ani trestné konanie, v rámci ktorého malo k vydaniu predmetných rozhodnutí dôjsť. Nie je úlohou žalovanej v konaní suplovať skutkové odôvodnenie neuvedené samotným žalobcom. Žalobca uvádza, že „v konaní sa ďalej nepokračovalo, nakoľko obžaloba a rozsudok boli vykonané a posúdené zjavne nezákonným spôsobom“. Žalobca bližšie nešpecifikuje, v akom konaní sa podľa jeho názoru nemalo ďalej pokračovať, avšak z obsahu nasledujúcich viet možno dospieť k záveru, že sa má jednáť o konanie OS Prievidza sp.zn. 2T/200/2013. Toto tvrdenie žalobcu žalovaná popiera a považuje ho za nepravdivé. Z obsahu súčinnosti OS Prievidza poskytnutej MSSR listom, zo dňa 28.2.2018, vyplýva, že konanie OS Prievidza, sp.zn. 2T/200/2013, bolo po vrátení veci z NSSR vedené pod sp.zn. 2T/118/2017 a v tomto konaní bolo rozhodnuté rozsudkom OS Prievidza, zo dňa 24.10.2017, č.k. 2T/118/2017-262 tak, že žalobca bol ako obžalovaný oslobodený podľa § 285 písm. f/ Trestného poriadku spod obžaloby pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, 3 písm. c/ Trestného zákona. Oslobodzujúci rozsudok nadobudol právoplatnosť 24.10.2017. Pokiaľ žalobca tvrdí, že konanie OS Prievidza, sp.zn. 2T/200/2013 a konanie OS Prievidza, sp.zn. 2T/118/2017, sú dve odlišné konania, žalovaná považuje tento názor

žalobcu za nesprávny a vychádzajúc zo stanoviska predsedu OS Prievidza tvrdí, že sa jedná o jedno a to isté konanie. Toto konanie bolo skončené oslobodením žalobcu spod obžaloby podľa § 285 písm. f/ Trestného poriadku. Podľa § 285 písm. f/ Trestného poriadku, súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak trestnosť činu zanikla. Podľa § 8 ods. 6 písm. g/ zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody nevznikne, ak bola osoba spod obžaloby oslobodená alebo trestné stíhanie zastavené, pretože nie je trestne zodpovedná alebo ak po právoplatnosti rozhodnutia zanikla trestnosť činu alebo medzinárodná zmluva ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanovením v zákone alebo amnestia prezidenta republiky nedovoľuje trestné stíhanie, čím prestal byť zmenou zákona trestným činom alebo miernejší trest bol uložený preto, že na trestný čin zákon ustanovil miernejší trest. Žalovaná zastáva názor, že v danom prípade je jednoznačne naplnený zákonom ustanovený predpoklad podľa § 8 ods. 6 písm. g/ zákona č. 514/2003 Z.z. a síce, k oslobodeniu žalobcu spod obžaloby došlo výlučne z dôvodu zániku trestnosti činu, ktorého spáchanie nielenže bolo žalobcovi dokázané, ale ku spáchaniu ktorého sa žalobca sám priznal. Z uvedeného dôvodu žalobcovi žiaden nárok na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia o treste nemôže vzniknúť. Žalobca požaduje náhradu škody vyčíslenej sumou 500.000 eur, pričom túto údajnú škodu žiadnym spôsobom bližšie nešpecifikuje tak, aby mala žalovaná možnosť relevantne sa k tejto vyjadriť. V prípade, ak žalobca nesplní svoju povinnosť tvrdenia, žalovaná považuje za nespravodlivé a rozporné so zásadou kontradiktórnosti civilného procesu, aby sa k takýmto neúplným tvrdeniam žalobcu mala vyjadrovať. Žalovaná teda nemá reálnu možnosť vyjadriť sa k vzniku škody, keďže jej nie je na základe žaloby zrejmé, akým spôsobom mala žalobcovi ním deklarovaná škoda vzniknúť. Odhliadnuc od toho, zastáva názor, že žalobca nepredložil, resp. nenavrhol vykonať na preukázanie vzniku škody jediný dôkaz a preto je ním uplatnená škoda v celom rozsahu nepreukázaná. Žalobca svoj nárok uplatnil voči žalovanej neúplným žalobným návrhom vzhľadom k čomu má žalovaná iba obmedzenú možnosť sa k tomuto nároku vyjadriť. Odhliadnuc od tejto skutočnosti však žalobca podľa názoru žalovanej nepreukázal kumulatívnu existenciu zákonom ustanovených predpokladov pre možnosť vzniku nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z..

3. Dokazovaním vykonaným na pojednávaní, vypočítaním strán sporu a oboznámením obsahu písomných dôkazov, predložených do spisu stranami - Žiadosť o náhradu škody z 29.12.2017, rozsudok NSSR sp. zn. 5Tdo/32/2017 (č.l. 9), Potvrdenie pre zamestnávateľa (č.l. 16), Oznámenie žalovaného žalobcovi o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody (č.l. 17), žiadosť o poskytnutie súčinnosti (č.l. 38), rozsudok OS Prievidza 2T/118/2017-262 (č.l. 38), vyjadrenie Q.j (č.l. 51), mal súd zistený tento skutkový stav veci:

4. Rozsudkom NSSR sp.zn. 5Tdo/32/2017, zo dňa 27.7.2017, rozhodol súd tak, že podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku, uznesením KSTN z 30.4.2014 sp.zn. 23To/39/2014, bol z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku porušený zákon v ustanovení § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku a predchádzajúcim konaním v ustanoveniach § 9 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku a § 122 ods. 13 trestného zákona v neprospech obvineného M. R.. Týmto rozhodnutím NSSR podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku napadnuté uznesenie KSTN a rozsudok OS Prievidza z 13.1.2014 sp.zn. 2T/200/2013 zrušil a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku OS Prievidza prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. V odôvodnení vyššie uvedeného rozhodnutia NSSR okrem iného uviedol, že v aktuálne prejednávanej trestnej veci nemohol byť obvinený (v tejto veci žalobca) stíhaný a odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy za obdobie od 31.7.2012 do 4.2.2013, keďže toto obdobie je pokryté odsúdením v trestnej veci vedenej na OS Prievidza pod sp.zn. 1T/78/2012. V tomto období sa obe odsúdenia prekrývajú (sp.zn. 1T/78/2012 a sp.zn. 2T/200/2013) a to napriek tomu, že v zmysle ust. § 9 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku je stíhanie páchatel'a za skutok, za ktorý už bol právoplatne odsúdený, neprípustné. V ďalšom konaní však nebude potrebné zastaviť trestné stíhanie v duplicitnej časti, iba v prípade opätovného odsúdenia obvineného redukovať skutok, keďže trestným činom ostáva obdobie po 4.2.2013 do 13.1.2014, t.j. do vyhlásenia rozsudku Okresného súdu Prievidza sp.zn. 2T/200/2013. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že v rozhodnutí v novom konaní (vyvolanom týmto rozsudkom) nebude možné s ohľadom na zákaz zmeny k horšiemu v zmysle § 391 ods. 2 Trestného poriadku upraviť časové ohraničenie spáchania skutku až do vyhlásenia nového rozsudku. Vzhľadom na posunutie začiatku páchania skutku až po 4.2.2013 odpadol dôvod skúmania prípadného uloženia úhrnného trestu k trestnému rozkazu OS Prievidza z 3.11.2012, právoplatnom 14.11.2012. Dovolací súd sa čiastočne stotožnil aj s námietkou obvineného ohľadne aplikácie príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m/ Trestného zákona. Okresný súd konštatoval, že obvinený (žalobca) bol 7-krát súdne trestaný, pričom trestnej činnosti sa dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia za rovnakú trestnú činnosť trestnej veci OS Prievidza sp.zn. 1T/78/2012 a obvinenému uložil trest za použitia §

38 ods. 4, § 37 písm. m/ Trestného zákona. Uvedené evokuje, že priťažujúca okolnosť bola prítomná z dôvodu viacnásobného odsúdenia resp. spáchania rovnakej trestnej činnosti počas skúšobnej doby. Z odpisu registra trestov je pritom zrejmé, že s výnimkou dvoch odsúdení (sp.zn. 1T/78/2012 a sp.zn. 0T/92/2012) a odsúdenia rozsudkom Dánskeho kráľovstva, na ktoré však nemožno prihliadnuť, keďže bolo vydané cudzozemským štátom, boli predchádzajúce odsúdenia zahľadené, resp. sa na obvineného hľadí, ako keby nebol odsúdený. V súvislosti s týmito odsúdeniami teda nebolo možné aplikovať priťažujúcu okolnosť. Ak Okresný súd vzhľadom na priťažujúcu okolnosť v podobe odsúdenia v trestnej veci vedenej pod sp.zn. 1T/78/2012 (čo možno z odôvodnenia rozhodnutia iba predpokladať) dopustil sa pochybenia, keďže rovnaké odsúdenie bolo dôvodom na posúdenie trestného činu podľa kvalifikovanej skutkovej podstaty (ods. 3 písm. c/ § 207 Trestného zákona). Súčasne je však potrebné poukázať na posledné odsúdenie (sp.zn. 0T/92/2012), ktoré doposiaľ nebolo vykonané (obvinený nastúpil výkon náhradného trestu po vykonaní trestu z trestnej veci vedenej pod sp.zn. 2T/200/2013), predchádzalo rozhodnutiu z aktuálne prejednávanej trestnej veci a ktorým sa sudy nižšieho stupňa vôbec nezaoberali. Z tohto dôvodu sa dovolací súd iba čiastočne stotožnil s názorom obvineného ohľadne nepoužiteľnosti ustanovenia § 37 písm. m/ Trestného zákona. Pokiaľ ide o zvyšné námietky obvineného, tieto dovolací súd nevzhľadom ako dôvodné, zákaz uloženia trestu odňatia slobody popri treste povinnej práce v zmysle ustanovenia § 34 ods. 7 písm. b/ Trestného zákona sa vzťahuje na to isté konanie. Trestný zákon nebráni uloženiu daných trestov v dvoch samostatných konaniach ako to bolo v prípade obvineného, ktorému bol v konaní vedenom pod sp.zn. 0T/92/2012 uložený trest povinnej práce v rozsahu 300 hodín s náhradným trestom odňatia slobody vo výmere 150 dní a v konaní vedenom pod sp.zn. 2T/200/2013 trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov a dvoch mesiacov. Uložením uvedených trestov (spolu s trestom z konania vedeného pod sp.zn. 1T/78/2012 vo výmere 2 rokov a 8 mesiacov podmienene, ktorý mal byť podľa informácií dovolacieho súdu obvinenému premenený na nepodmienečný trest), nebol porušený zákon, keďže tresty boli uložené v samostatných konaniach. Pretože súd nižšieho stupňa pochybil pri posúdení rozsahu spáchania skutku, NSSR zrušil napadnuté rozhodnutia a vrátil vec OS Prievidza, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

5. Rozsudkom Okresného súdu Prievidza č.k. 2T/118/2017-262, zo dňa 24.10.2017, ktoré rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.10.2017, bol žalobca ako obžalovaný oslobodený spod obžaloby podľa § 285 písm. f/ Trestného poriadku pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 a 3 písm. c/ Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. na tom skutkovom základe, že hoci mu zo zákona o rodine vyplýva povinnosť starať sa o výživu svojich detí, V. R., nar. X.X.XXXX a V. R., nar. X.X.XXXX a rozsudkom OS Prievidza č.k. 4C/118/2009-29 zo dňa 4.8.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 7.9.2009, bol zaviazaný platiť matke detí výživné 150 eur mesačne, plneniu tejto povinnosti sa v Prievidzi vyhýbal od 4.2.2013 do 13.1.2014 s tým, že zamestnávateľ s ním skončil zamestnanie, pretože nenastúpil do práce po práceneschopnosti a dňa 27.9.2013 bol vyradený z evidencie uchádzačov o zamestnanie na úrade práce, pretože sa nedostavil na výzvu, pričom za uvedené obdobie poškodenej M. R. na výživnom zostal dlhovať 1925 eur, pričom túto svoju povinnosť dodatočne splnil skôr než sa súd odobral na záverečnú poradu, trestný čin nemal trvalo nepriaznivé následky, pričom rozsudkom OS Prievidza, č.k. 1T/78/2012-90, zo dňa 30.7.2012, v spojení s rozsudkom KSTN č.k. 23To/111/2012-105, zo dňa 4.2.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 4.2.2013, bol odsúdený za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 a 3 písm. b/ Trestného zákona, k trestu odňatia slobody v trvaní 32 mesiacov s podmienenečným odkladom na skúšobnú dobu 5 rokov.

6. Dňa 29.12.2017 podal žalobca na Ministerstvo spravodlivosti SR žiadosť o náhradu škody podľa článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky v znení zákona č. 514/2003 Z.z., v ktorej tvrdil, že rozsudkom OS Prievidza sp.zn. 2T/200/2013 bol odsúdený k trestu odňatia slobody nepodmienečne v trvaní 38 mesiacov, pričom jeho odvolanie proti rozsudku súdu prvého stupňa bolo KSTN uznesením pod sp.zn. 23To/39/2014 odmietnuté. Výkon trestu odňatia slobody mal nastúpiť ihneď po vyhlásení uznesenia, dňa 30.4.2014. Trest vykonal v prvej nápravno-výchovnej skupine v ÚVTOS Dubnica nad Váhom, dňa 30.6.2017. 27.7.2017 boli rozsudok OS Prievidza sp.zn. 2T/200/2013, zo dňa 13.1.2014 a uznesenie KSTN sp.zn. 23To/39/2014, zo dňa 30.4.2014, zrušené rozsudkom NSSR sp.zn. 5Tdo/32/2017. V ďalšom konaní pred OS Prievidza pod sp.zn. 2T/118/2017 bol rozsudkom zo dňa 24.10.2017 oslobodený spod obžaloby. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 24.10.2017. Vzhľadom k tomu, že vyššie uvedené rozsudky boli rozsudkom NSSR zrušené, došlo k porušeniu zákona súdmi nižšieho stupňa v jeho neprospech a v ďalšom konaní bol oslobodený spod obžaloby, no trest odňatia slobody v trvaní 38 mesiacov vykonal v rozpore so zákonom po pochybení súdov ako orgánov verejnej moci. Keďže mu sudy (OS Prievidza a KSTN) svojím nezákonným rozhodnutím

spôsobili nenapraviteľné škody, a to majetkové (finančné) a nemajetkové (v osobnom živote), žiada MSSR o náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. v platnom znení vo výške 500.000 eur. Počas výkonu trestu mu bolo doručené množstvo exekúcií v celkovej sume prevyšujúcej 117.000 eur, pre jeho neschopnosť splácať ich, resp. vyporiadať sa a dohodnúť sa s poverenými exekútormi na forme a možnostiach úhrady. Nezákonné uznesenie KSTN mu zabránilo začať spoluprácu s rakúskou firmou 24 h Pflege B.r, od ktorej mal ponuku na spoluprácu v oblasti pracovnej agentúry so zameraním na opatrovatelky v Rakúsku a sezónne práce (facebook). Uvedená stránka bola založená krátko pred nariadením jeho výkonu trestu a predbežne z nej vyplýva veľký záujem o spoluprácu zo strany slovenských opatrovateliek. Vzhľadom na jeho výkon trestu uvedená firma začala spoluprácu s inými agentúrami a do dnešného dňa úspešne spolupracujú. O začatí opätovnej spolupráce s ním táto firma záujem nemala. Predpokladaný mesačný výnos po štartovacom období bol 3.000 eur a viac, vzniknutá škoda preto predstavuje minimálne sumu 120.000 eur počas výkonu trestu a rovnaká suma ako dôsledok straty spoločenského uplatnenia do budúcnosti pre nemožnosť obnoviť spoluprácu. Spolu išlo o ujemu 240.000 eur. Najväčšie škody mu uvedené rozhodnutie spôsobilo v rodinnom živote, ako aj v znovu zaradení sa do riadneho života. Po návrate z výkonu trestu stratil možnosť bývania v mieste trvalého pobytu, pretože tam býva niekto iný. Domáhanie sa bývania v tomto byte by viedlo ku konfliktným situáciám, ktoré by na základe spoločných svedectiev jeho súrodencov mohli viesť k jeho opätovnému odsúdeniu. Z týchto dôvodov si nenáročoval právo bývať v mieste trvalého pobytu. Ihneď po prepustení z výkonu trestu sa zamestnal v spoločnosti KOAM s.r.o. v Dubnici nad Váhom, pričom jeho mzda vo výške 2,67 eur za hodinu je na hranici minimálnej mzdy. Pretože prenájom akéhokoľvek priestoru na bývanie je nad jeho možnosti, musí bývať v rôznych ubytovniach, na vlastné náklady. Keďže vyživovaciu povinnosť má určenú vo výške 100 eur mesačne a ostatné exekúcie mu pohltia zvyšok mzdy, na život mu nezostávajú žiadne prostriedky. Jeho výkon trestu odňatia slobody mu spôsobil nenapraviteľné škody aj vo vzťahu s jeho družkou, Q. W., ktorá ho počas výkonu trestu podporovala a spolu s jeho a jej dcérami pravidelne navštevovala. Po prepustení z výkonu trestu sa prejavili zmeny v jeho správaní a po vzájomnej dohode boli nútení vzťah ukončiť pre neschopnosť spolužitia. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti a dôsledky z nich vyplývajúce je zrejmé, že chybné (nezákonné) rozhodnutie súdov nižšieho stupňa mu spôsobilo nenapraviteľné škody, bez ohľadu na preukázanie skutočností v pôvodnom konaní privodilo neúmerný trest, ktorý podmienil premenu ďalších trestov uložených mu OS Prievidza (1T/78/2012 a 0T/92/2012) a spôsobil spoločnú výmeru trestov vo výške 75 mesiacov, čo je tesne pod úrovňou trestov ukladaných po dohode o vine a treste za obzvlášť závažné zločiny, o čom sa presvedčil počas výkonu trestu. Napriek zrušeniu rozsudku NSSR v dovolacom konaní už nemožno spôsobené škody napraviť. Ide o zrejmé porušenie článku 6 Dohovoru o ľudských právach, ktoré zaručuje právo na spravodlivé a verejné prejednanie záležitostí pri rozhodovaní o občianskych právach alebo záväzkoch jednotlivca alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Z vyššie uvedeného vyplýva, že ani zrušujúcim rozsudkom NSSR 5To/32/2018 a neskorším oslobodením spod obžaloby OS Prievidza, sp.zn. 2T/118/2017, nemožno napraviť pochybenie súdov v pôvodnom konaní, sp.zn. 2T/200/2013, pretože trest vymeraný rozsudkom 2T/200/2013 vykonal v celej výmere 38 mesiacov bez možnosti podmieneného prepustenia vzhľadom na premenu iných rozsudkov.

7. Listom zo dňa 16.2.2018 predseda tunajšieho súdu žalovanému (na jeho žiadosť) poslal stanovisko vo veci tunajšieho súdu sp.zn. 2T/118/2017 (predtým vedený pod sp.zn. 2T/200/2013) a stanovisko zákonného sudcu k predmetnej trestnej veci. Uviedol, že z obsahu stanoviska zákonného sudcu je zrejмый postup súdu v danej veci ako i dôvod, ktorý viedol súd k oslobodeniu obžalovaného M. R. pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 a 3 písm. f/ Trestného zákona, § 285 písm. f/ Trestného poriadku potom, čo bolo uznesenie KSTN sp.zn. 23To/39/2014 z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, na podklade dovolania odsúdeného, rozsudkom NSSR sp.zn. 5Tdo/32/2017 zrušené ako i bol zrušený rozsudok OS Prievidza sp.zn. 2T/200/2013 a vec bola prikázaná OS Prievidza, aby v potrebnom rozsahu vec opäť prerokoval a rozhodol. Týmto dôvodom bola jednoznačne skutočnosť, že u obžalovaného nastali účinky účinnej ľútosti podľa § 86 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona tým, že páchatel svoju povinnosť jednoznačne splnil skôr ako sa súd odobral na záverečnú poradu a trestný čin nemal trvalo nepriaznivé dôsledky.

8. Z pripojeného vyjadrenia zákonného sudcu vo veci OS Prievidza, sp.zn. 2T/200/2013, pripojeného k listu predsedu tunajšieho súdu, zo dňa 16.2.2018, adresovaného žalovanému, bolo zistené, že obžalovaný M. R. bol uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 a 3 písm. c/ Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody 38 mesiacov v Ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Rozsudkom NSSR 5Tdo/32/2017, zo dňa 27.7.2017, bolo rozhodnuté,

že uznesením KSTN, sp.zn. 23To/39/2014, zo dňa 30.4.2014, z dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku bol porušený zákon v ustanovení § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku a predchádzajúcim konaním v ust. § 9 ods. 1 písm. e/ Trestného poriadku a § 122 ods. 13 Trestného zákona v neprospech obvineného M. R.. Bolo rozhodnuté, že podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku, sa napadnuté uznesenie zrušuje, zrušený bol aj rozsudok OS Prievidza, sp.zn. 2T/200/2013, zo dňa 13.1.2014 a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku vec bola prikázaná OS Prievidza, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol o nej. Rozsudkom OS Prievidza, sp.zn. 2T/118/2017, zo dňa 24.10.2017, bol obžalovaný M. R. podľa § 285 písm. f/ Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 a 3 písm. c/ Trestného zákona. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 24.10.2017. Dôvodom tohto rozhodnutia bola skutočnosť, že hoci obžalovaný M. zostal dlhovať na výživnom poškodenej M. R. za obdobie od 4.2.2013 do 13.1.2014 sumu 1925 eur, túto svoju povinnosť dodatočne splnil skôr, než sa súd odobral na záverečnú poradu a trestný čin nemal trvalo nepriaznivé následky.

9. Listom zo dňa 18.6.2018 žalovaný žalobcovi oznámil výsledok prešetrenia prerokovania nároku na náhradu škody. Uviedol, že po vyhodnotení jeho žiadosti ako aj informácií dostupných z príslušného trestného konania, dospel k záveru, že jeho žiadosť je nedôvodná. Pre možnosť vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci v zmysle ust. zákona č. 514/2003 Z.z. sa vyžaduje jednak kumulatívne splnenie zákonom stanovených predpokladov, ktorými sú existencia takzvaného právneho titulu nároku na náhradu škody, existencia škody, a existencia príčinnej súvislosti medzi právnym titulom a škodou. Zároveň nemôže byť naplnený niektorý z negatívnych zákonných predpokladov vylučujúcich možnosť vzniku nároku na náhradu škody. Podľa § 8 ods. 6 písm. g/ zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody nevznikne ak bola osoba spod obžaloby oslobodená alebo trestné stíhanie zastavené, pretože nie je trestne zodpovedná alebo ak po právoplatnosti rozhodnutia zanikla trestnosť činu alebo medzinárodná zmluva, ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným v zákone alebo amnestia prezidenta republiky nedovoľuje trestné stíhanie, čím prestal byť zmenou zákona trestným činom, alebo miernejší trest bol uložený preto, že na trestný čin zákon ustanovil miernejší trest. Podľa § 285 písm. f/ Trestného poriadku, súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak trestnosť činu zanikla. Podľa § 86 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, trestnosť trestného činu zaniká aj vtedy, ak ide o trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ak trestný čin nemal trvalo nepriaznivé následky a páchatel svoju povinnosť dodatočne splnil skôr, než sa súd odobral na záverečnú poradu. Pokiaľ ide o uplatnený nárok na náhradu škody, ministerstvo je toho názoru, že v danom prípade je naplnená hypotéza ustanovenia § 8 ods. 6 písm. g/ vyššie citovaného zákona, keďže k oslobodeniu žalobcu spod obžaloby v predmetnom trestnom konaní došlo výlučne z dôvodu zániku trestnosti činu, ktorého spáchanie mu bolo kladené za vinu, a to z dôvodu aplikácie inštitútu účinnej ľútosti podľa § 86 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona. Ministerstvo je preto toho názoru, že z dôvodu existencie negatívnej zákonnej podmienky, podľa § 8 ods. 6 písm. g/ citovaného zákona, v danom prípade nárok na náhradu škody nevznikol. Odhliadnuc od uvedeného, v tomto prípade taktiež nie je preukázaná existencia škody tak, ako sa deklaruje v žiadosti a taktiež ani existencia príčinnej súvislosti medzi deklarovanou škodou a právnym titulom nároku na náhradu škody. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalobcovi žalovaný oznámil, že nepristúpi k úhradu požadovanej škody, pričom jeho žiadosť považuje v súlade s § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. za predbežne prerokovanú.

10. V písomnom podaní, zo dňa 19.10.2018, žalobca na podanej žalobe zotrval. Okrem iného uviedol, že pokiaľ zákon č. 514/2003 Z.z. vyžaduje kumulatívne splnenie podmienok podľa vyššie uvedeného zákona, tak právny titul dáva jeho žiadosti rozhodnutie NSSR 5Tdo/32/2017, zo dňa 27.7.2017, ktorým rozhodnutím boli zrušené rozhodnutia OS Prievidza a KSTN. V ďalšom konaní musel byť upravený obžalobný návrh a preto sa konalo nové konanie pod sp.zn. 2T/118/2017, v ktorom bol oslobodený spod obžaloby. Keďže išlo o novú obžalobu, a ide aj o iný rozsudok, je toho názoru, že nie je relevantný pre túto žalobu, pretože ani obžalobný návrh ani rozsudok 2T/118/2017 OS Prievidza sa nezakladajú na rovnakých právnych posúdeniach. Priznanie je poľahčujúca okolnosť a nie dôkaz v civilnom sporovom konaní. Nie je dôvodná argumentácia žalovaného podľa § 8 ods. 6 písm. g/ zákona č. 514/2003 Z.z., pretože v konaní sp.zn. 2T/200/2013 nebolo možné po rozsudku NSSR 5Tdo/32/2017 pokračovať z dôvodu úpravy obžalobného návrhu a teda išlo o novú obžalobu, spod ktorej bol oslobodený. Uviedol tiež, že nie je možné z jeho strany vierohodne preukázať ušlý zisk, pretože išlo o novo rozbiehajúcu sa spoluprácu s agentúrou 24 Pflüge stunden B. A.. Po viacnásobných pokusoch o spoločné žitie s pani W., dospeli k názoru, že toto nie je možné. Prvú možnosť dostať sa na 8 hodín mimo väzenie mal až v decembri 2016. Za normálnych okolností pri neplnení si vyživovacej povinnosti majú odsúdení

možnosť pracovať a navštevovať rodiny z otvoreného oddelenia ÚVTOS. Jemu takáto možnosť bola odopretá vzhľadom na výšku jeho trestu a musel sa vysporiadať tak s prácou v jednej dielni a popríklad styku na cele s vrahmi. Pre prípad, že by s tým žalovaný súhlasil, navrhol uzavrieť so žalovaným zmluvu na základe ktorého by mu tento zaplatil sumu 250.000 eur. Ako dôkaz k vyššie uvedeným tvrdeniam predložil do spisu vyjadrenie Anny W. (č.l. 51) a takisto výplatný lístok a správu od svojho zamestnávateľa v anglickom jazyku (č.l. 52-53).

11. Z písomného vyjadrenia Anny W., zo dňa 19.10.2018, napísaného na žiadosť žalovaného, mal súd zistené, že žalobcu milovala, vážila si jeho povahu a stála pri ňom počas celého výkonu trestu, finančne aj psychicky. Avšak po asi 6 mesiacoch si začala občasný sexuálny vzťah s jej zamestnávateľom, ktorý pretrváva dodnes a výkon trestu žalobcu ju len utvrdil, že právom. Z jemného a nežného človeka sa stal cynik, ktorý zastáva názor, že nikto nie je človeku na pomoci ako on sám, a nikto mu aj tak nepomôže. Viackrát sa ona a aj on pokúsili udržať a obnoviť vzťah po jeho prepustení z výkonu trestu, avšak bez výsledku. Pred nástupom trestu bol žalobca jemný, a nežný chlap so svojimi chybami. Bol ochotný pomôcť komukoľvek, bez ohľadu na seba. V súčasnosti je to človek, ktorý zastáva názor, že oporu musí mať každý v sebe, a všetko si vydobyť sám. Z tohto dôvodu sa rozhodla pre spoluprácu s B. A. a skončila vzťah so žalovaným.

12. Skutočnosť, že majetok žalobcu bol postihnutý exekúciami, je zrejmá z písomnosti predloženej z Ústavu na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom zo dňa 8.11.2017 (č.l. 16).

13. Žalovaný vo svojom elektronickom podaní, zo dňa 2.11.2018, okrem iného uviedol, že zotrávajú na svojich predošlých vyjadreniach k meritu veci. Za podstatné považujú tvrdenia žalobcu v jeho písomnom podaní, kde uvádza, že „nie je možné z mojej strany vierohodne preukázať ušlý zisk...“. Žalobca týmto explicitne potvrdzuje, že nedokáže uniesť dôkazné bremeno ohľadom preukázania vzniku ním deklarovanej škody. Čo sa týka žalobcom predloženého „súčasného zárobku“, tento nemá pre posudzovanie žalobcom deklarovanej škody absolútne žiadnu relevanciu, pretože žiadnym spôsobom nesúvisí s obdobím, za ktoré si žalobca údajný ušlý zisk uplatnil. Odhliadnuc od toho, z tejto listiny nijakým spôsobom nevyplýva skutočná výška žalobcom dosahovaného aktuálneho príjmu. K predloženému písomnému vyjadreniu Q. W. uvádzajú, že v prvom rade nie je vôbec zrejmé, k čomu má tento žalobcom navrhovaný dôkaz smerovať. A preto sa k tomuto dôkazu nevedia relevantne vyjadriť, keďže samotný žalobca účel tohto dôkazu žiadnym spôsobom nezdôvodnil. Odhliadnuc od toho, tento dôkaz taktiež nemá žiadnu relevanciu vo vzťahu k preukázaniu žalobcom deklarovanej škody, ktorej náhrady sa voči žalovanej domáha. Žalobca nepreukázal kumulatívnu existenciu zákonom ustanovených predpokladov, pre možnosť vzniku ním deklarovaného nároku. Jednak žalobca nedisponuje s poukazom na § 8 ods. 6 písm. g/ zákona č. 514/2003 Z.z. právnym titulom ním uplatneného nároku. Odhliadnuc od tejto skutočnosti, žalobca v celom rozsahu neuniesol dôkazné bremeno, ohľadom preukázania ním deklarovanej škody. Akákoľvek príčinná súvislosť medzi existujúcim právnym titulom a nepreukázanou škodou preto logicky neprichádza do úvahy.

14. Podľa článku 46 ods. 3 Ústavy SR, každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

15. Podľa § 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, tento zákon upravuje a/ zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci...

16. Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe alebo d/ nesprávnym úradným postupom.

17. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

18. Podľa § 4 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1 koná v mene štátu ministerstvo alebo iný ústredný orgán štátnej

správy ak škoda vznikla pri výkone verejnej moci v oblasti štátnej správy, ktorá patrí do pôsobnosti tohto ministerstva alebo tohto ústredného orgánu štátnej správy a aj keď ide o škodu, ktorá vznikla pri výkone štátnej správy, ktorá bola prenesená na územnú samosprávu podľa osobitného predpisu.

19. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody, spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

20. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

21. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

22. Podľa § 6 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné, bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom.

23. Podľa § 8 ods. 6 písm. g/ zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody nevznikne, ak bola osoba spod obžaloby oslobodená alebo trestné stíhanie zastavené, pretože nie je trestne zodpovedná alebo ak po právoplatnosti rozhodnutia zanikla trestnosť činu alebo medzinárodná zmluva, ktorá bola vyhlásená spôsobom ustanoveným v zákone, alebo amnestia prezidenta republiky nedovoľuje trestné stíhanie, čím prestal byť zmenou zákona trestným činom alebo miernejší trest bol uložený preto, že na trestný čin zákon ustanovil miernejší trest.

24. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím nezákonným zatknutím, zadržaním, alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

25. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený uplatňovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný a z titulu ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uplynutím 6 mesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia skôr.

26. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

27. Podľa § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch ak nie je možné uspokojiť ju inak.

28. Podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c/ závažnosť následkov,

ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

29. Podľa § 207 ods. 1 a 2 Trestného zákona (zákon č. 300/2005 Z.z.), kto najmenej tri mesiace v období dvoch rokov neplní, čo aj z nebanlivosti, zákonnú povinnosť vyživovať alebo zaopatrovať iného, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky. Kto sa najmenej tri mesiace v období dvoch rokov úmyselne vyhýba plneniu svojej zákonnej povinnosti vyživovať alebo zaopatrovať iného, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky.

30. Podľa § 207 ods. 3 Trestného zákona (zákon č. 300/2005 Z.z.), odňatím slobody na jeden až päť rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 alebo 2 a/ a vydá oprávnenú osobu do nebezpečenstva núdze, b/ závažnejším spôsobom konania, alebo c/ hoci bol v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch za taký čin odsúdený alebo z výkonu trestu odňatia slobody uloženého za taký čin prepustený.

31. Podľa § 285 písm. f/ Trestného poriadku (zákon č. 301/2005 Z.z. v znení noviel), súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak trestnosť činu zanikla.

32. Podľa § 86 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona (zákon č. 301/2005 Z.z. v znení noviel), trestnosť trestného činu zaniká aj vtedy, ak ide o trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207, ak trestný čin nemal trvalo nepriaznivé následky a páchatel svoju povinnosť dodatočne splnil skôr, než sa súd odobral na záverečnú poradu.

33. Podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu. Rozsudok musí byť vyhlásený verejne, ale tlač a verejnosť môžu byť vylúčené buď po dobu celého alebo časti procesu v záujme mravnosti, verejného poriadku alebo národnej bezpečnosti v demokratickej spoločnosti, alebo keď to vyžadujú záujmy maloletých alebo ochrana súkromného života účastníkov, alebo v rozsahu považovanom súdom za úplne nevyhnutný, pokiaľ by, vzhľadom na osobitné okolnosti, verejnosť konania mohla byť na ujmu záujmom spoločnosti.

34. Žalobca počas celého konania tvrdil, že vzhľadom k tomu, že vyššie uvedené rozsudky boli rozsudkom NSSR zrušené, došlo k porušeniu zákona súdmi nižšieho stupňa v jeho neprospech a v ďalšom konaní bol oslobodený spod obžaloby, no trest odňatia slobody v trvaní 38 mesiacov vykonal v rozpore so zákonom po pochybení súdov ako orgánov verejnej moci. Keďže mu súdy (OS Prievidza a KSTN) svojím nezákonným rozhodnutím (§ 3 ods. 1 písm. a/ zák. č. 514/2003 Z.z.) spôsobili nenapraviteľné škody, a to majetkové (finančné) a nemajetkové (v osobnom živote), žiadal MSSR o náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. v platnom znení vo výške 500.000 eur.

35. Je teda nepochybné (bod 34 odôvodnenia tohto rozhodnutia), že si žalobca proti žalovanému v konaní uplatnil nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. (Dodatočne, v priebehu konania, žalobca správne označil orgán, konajúci v mene štátu podľa § 4 písm. d/ cit. zákona).

36. Žalobca v konaní takisto preukázal, že dodržal postup podľa § 15 ods. 1 cit. zákona, teda, že svoj nárok na náhradu škody spôsobil nezákonným rozhodnutím, si najskôr písomne uplatnil v súvislosti s jeho predbežným prerokovaním u žalovaného (list zo dňa 29.12.2017). Pretože žalovaný nárok žalobcu na náhradu škody neuspokojil ani sčasti (list zo dňa 18.6.2018), podaním žalobného návrhu na súde sa žalobca ako poškodený domáhal uspokojenia svojho nároku na súde (§ 16 ods. 4 cit. zákona).

37. Medzi stranami nebolo sporné, že rozsudok OS Prievidza sp. zn. 2T 200/2013 z 13.1.2014 a uznesenie KSTN sp. zn. 23 To/39/2014 z 30.4.2014 NSSR rozsudkom sp. zn. 5 Tdo 32/2017 ako nezákonné zrušil a vrátil vec OS Prievidza na ďalšie konanie. V konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 2T/118/2017 bol žalobca spod obžaloby pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 285 písm. f/ Trestného poriadku oslobodený.

38. K oslobodeniu z dôvodu zániku trestnosti činu podľa § 285 písm. f/ Trestného poriadku dôjde v prípadoch zmeny zákona (§ 84 Trestného zákona), účinnej ľútosti (§ 85 a § 86 Trestného zákona), zániku

trestnosti prípravy na zločin (§ 13 ods. 3 Trestného zákona), zániku pokusu trestného činu (§ 14 ods. 3 Trestného zákona) a analogicky v prípade dobrovoľného zabránenia dokonaniu činu zo strany účastníka (§ 21 ods. 2 Trestného zákona).

39. O tom, či trestnosť zanedbania povinnej výživy (§ 213 Trestného zákona - teraz § 207 Trestného zákona) zaniká pre účinnú ľútosť podľa § 214 Trestného zákona (teraz § 86), možno uvažovať len vtedy, ak je náležite zistené, že sa páchatel trestného činu zanedbania povinnej výživy podľa § 213 Trestného zákona (teraz § 207 Trestného zákona) skutočne dopustil (R 25/1981). Tak tomu bolo i v tomto prípade.

40. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu, že konanie v trestnej veci, vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 2T/118/2017, je konaním novým, nesúvisiacim s konaním vedeným pod sp. zn. 2T/200/2013, pretože konanie sp. zn. 2T/118/2017 sa na tunajšom súde viedlo len z dôvodu pochybení súdov v konaní sp. zn. 2T/200/2013 a bolo len pokračovaním konania sp. zn. 2T/200/2013 po zrušení rozhodnutí súdov nižšieho stupňa rozsudkom NSSR v dovolacom konaní (bolo zapísané pod novú sp. značku len z dôvodu, že vec bola pôvodne v registri T na tunajšom súde vyznačená ako právoplatne skončená ešte pred dovolacím konaním na NSSR).

41. Aby žalobca mohol byť v konaní čo i len sčasti úspešný, resp. aby mu mohol vzniknúť nárok na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci, v zmysle ust. zákona č. 514/2003 Z.z., vyžaduje sa jednak kumulatívne splnenie zákonom stanovených predpokladov, ktorými sú existencia takzvaného právneho titulu nároku na náhradu škody, existencia škody, a existencia príčinnej súvislosti medzi právnym titulom a škodou. Súčasne tiež nemôže byť naplnený niektorý z negatívnych zákonných predpokladov vylučujúcich možnosť vzniku nároku na náhradu škody. Podľa § 8 ods. 6 písm. g/ zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody tiež nevznikne, ak bola osoba spod obžaloby oslobodená, pretože po právoplatnosti rozhodnutia zanikla trestnosť činu. Podľa § 285 písm. f/ Trestného poriadku, súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak trestnosť činu zanikla. Podľa § 86 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, trestnosť trestného činu zaniká aj vtedy, ak ide o trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ak trestný čin nemal trvalo nepriaznivé následky a páchatel svoju povinnosť dodatočne splnil skôr, než sa súd odobral na záverečnú poradu.

42. Podľa právneho názoru súdu, v prípade nároku žalobcu na náhradu škody, je splnená podmienka ust. § 8 ods. 6 písm. g/ vyššie citovaného zákona, pretože k oslobodeniu žalobcu spod obžaloby v predmetnom trestnom konaní došlo výlučne z dôvodu zániku trestnosti činu, ktorého spáchanie mu bolo kladené za vinu, a to z dôvodu aplikácie inštitútu účinnej ľútosti podľa § 86 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona. Z týchto dôvodov teda žalobcovi nárok na náhradu škody nevznikol a preto súd žalobu v plnom rozsahu ako nedôvodnú zamietol.

43. Odhliadnuc od uvedeného, v tomto prípade taktiež nie je preukázaná existencia škody tak, ako sa deklaruje v žiadosti a taktiež ani existencia príčinnej súvislosti medzi deklarovanou škodou a právnym titulom nároku na náhradu škody. Rovnako, ako žalovaná, aj súd považuje nárok žalobcu aj z materiálneho hľadiska za nedôvodný v celom rozsahu, keďže v danom prípade žalobca nepreukázal kumulatívne naplnenie zákonom ustanovených predpokladov pre možnosť vzniku takéhoto nároku (1. existencia nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, ktoré možno považovať za „škodnú udalosť“ a ktoré predstavujú takzvaný právny titul nároku na náhradu škody, 2. vznik škody, 3. existencia príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a škodou). V prípade, ak nie je naplnený čo i len jeden z vyššie uvedených predpokladov, zodpovednostný vzťah medzi štátom a subjektom, dožadujúcim sa náhrady škody, nevzniká. Žalobca si v konaní voči žalovanému uplatnil náhradu škody v celkovej výške 500.000 eur, ktorá mala pozostávať z ušlého zisku a z nemajetkovej ujmy. Výšku tejto údajne mu vzniknutej škody však nijako nešpecifikoval, a to ani pokiaľ ide o jej rozdelenie na škodu majetkovú a škodu nemajetkovú. Žalobca dokonca sám priznal, že nie je ani možné z jeho strany „vierohodne preukázať ušlý zisk“, čím len potvrdil, že nedokáže uniesť dôkazné bremeno ohľadom preukázania vzniku ním deklarovanej škody (resp. časti škody). Pokiaľ aj žalobca v konaní predložil do spisu písomnosť (v anglickom jazyku), ktorou preukazoval vyplatenie mu konkrétnej sumy peňazí (č.l. 53) resp. jeho súčasný zárobok, táto písomnosť je pre posúdenie žalobcom deklarovanej škody nepodstatná, pretože žiadnym spôsobom nesúvisí s obdobím, za ktoré si žalobca údajný ušlý zisk uplatnil. K uplatnenému nároku na zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobca predložil súdu len jediný dôkaz, písomné vyjadrenie Q. W. zo dňa 19.10.2018, z ktorého však takisto nevyplýva dôvodnosť uplatneného nároku na náhradu škody. Vyplýva z neho len

to, že po návrate z výkonu trestu odňatia slobody sa rozpadol jeho vzťah s priateľkou z dôvodu a že sa po návrate z výkonu trestu mal povahovo zmeniť k horšiemu, nie je však z neho zrejmé, a netvrdil to ani žalobca, že dôvod týchto zmien tkvie práve a len v tom, že bol vo výkone trestu odňatia slobody. Naopak, z vyjadrenia Q. mal súd zistené, že táto už v čase, keď bol žalobca vo výkone trestu odňatia slobody, začala intímne žiť s iným mužom, ktorá známosť pretrváva i v súčasnosti. Za podstatné v tejto súvislosti však považuje súd to, že vo výkone trestu odňatia slobody bol žalobca z dôvodu, že si riadne neplnil svoju vyživovaciu povinnosť, a teda vo výkone trestu odňatia slobody bol vlastným zavinením. Teda, aj keby nebola splnená hypotéza ust. § 8 ods. 6 písm. g/ zákona č. 514/2003 Z.z., bolo by potrebné žalobu aj z vyššie uvedených dôvodov ako nedôvodnú zamietnuť.

44. O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v konaní v celom rozsahu úspešný a preto súd rozhodol, že má nárok voči žalobcovi na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O náhrade trov konania rozhodne súd samostatným uznesením, vydaným vyšším súdnym úradníkom, po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Krajský súd v Trenčíne. Odvolanie sa podáva na Okresný súd Prievidza v dvoch vyhotoveniach (§ 357 písm. d/ CSP v spojení s § 362 ods. 1 CSP).

Odvolanie musí obsahovať okrem všeobecných náležitostí (označenie súdu, ktorému je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, spisovú značku konania, podpis) označenie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa toto rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie môže byť odôvodnené len skutočnosťami uvedenými v § 365 ods. 1, 2 CSP.